

DATORIA OMULUI

- Duminica a unsprezecea, Datornicul nemilostiv -

Datoria omului față de Dumnezeu Creatorul, nu este materială. Nu sunt bani, nu sunt monezi de aur. Este o datorie duhovnicească. O datorie pe care omul și-o face, atunci când încalcă poruncile Domnului, când nu folosește cum trebuie autoritatea pe care i-a dat-o Domnul peste diferite bunuri. Și ce nu a dat Dumnezeu omului! I-a dat ochi ca să vadă, urechi ca să audă, picioare ca să se plimbe, mâini ca să lucreze. I-a dat sănătate. I-a dat minte ca să judece corect. I-a dat bunuri materiale, aer pentru respirație, apă pentru a se răcori, soare pentru a se încălzi, plante și arbori ca să se desfăteze, animale ca să-i slujească. I-a dat timp prețios ca să lucreze, să-L adore pe Creatorul său și să facă bine în lume și semenilor săi. Și omul cum se comportă? Cum folosește bunurile materiale și spirituale? Vai! Dacă s-ar face un „control”, va demonstra că omul nu face o chivernisire bună a bunurilor lui Dumnezeu. Face abuz, exces, risipește bogăția lui Dumnezeu. Trăiește fără a se gândi la răspunderea pe care o are. Zi de zi păcătuiește. Trupul lui slujește păcatului. Ochii lui văd cele rușinoase. Urechile lui aud lucruri care nu s-ar cuveni să se audă. Limba lui spune minciuni, judecă osândește, dezbină, calomniază, blestemă și hulește pe Dumnezeu. Măinile lui fură, lovesc și ucid. Picioarele lui aleargă la cluburi păcatoase. Tot gândul lui este numai la ce este rău. Timpul lui este pierdut. Într-o zi, nu dispune nici de o oră să se ducă la biserică. Nu dispune de puțin timp să-și facă rugăciunea. Nu dispune de zece minute pe zi ca să citească Sfânta Scriptură. Un „mulțumesc” nu zice. Este și nemulțumitor față de Dumnezeu, și aspru și lipsit de omenie față de semenii. Dacă cineva însetează, nu-i oferă un pahar de apă. Dacă cineva flămânzește, nu-i dă o bucată de pâine. Dacă cineva e gol și tremură de frig, nu-i dă o haină ca să se acopere. Dacă sunt bolnavi, nu-i vizitează. Dacă sunt nedreptățiți, nu-i apără. Pe orfani și pe văduve nu-i ocrotește. Este aspru și fără omenie. Răul pe care i l-a făcut altul, nu-l iartă. Până la moarte ține ură. Dacă mergem mai departe să cercetăm mai profund viața oamenilor, din ce în ce mai multe păcate noi vor apărea. Datoria toată va crește și numărul păcatelor va depăși zece mii de talanți, va depăși nisipul mării. „Cine va cerceta mulțimea păcatelor mele, Mântuitorule de suflete, Izbăvitorul meu?”. Sunt unii creștini care se laudă că nu au păcate și că sunt mai buni decât toți oamenii. Dar aceștia sunt nefericiți pentru că le lipsește „Cunoaște-te pe tine însuși!”. Le lipsește cunoașterea și simțământul păcatelor lor. Le lipsește frica de Dumnezeu. Dacă însă ar fi cunoscut voia lui Dumnezeu, micile și marile porunci ale Legii dumnezeiești, și s-ar fi cercetat pe ei înșiși, atunci ar fi văzut cât de mult rătăcesc. Pentru că un singur lucru ne cere Iisus Hristos: Să iertăm celor care ne-au greșit.

CĂSĂTORIA ESTE VEȘNICĂ

Sensul vieții de familie și al vieții noastre, în general, este dragostea de Dumnezeu și de aproapele. Viața omenească este foarte scurtă, în ea avem și așa destule necazuri și greutăți, și nu trebuie să o irosim fără sens pe jigniri, reproșuri reciproce și deprimare. În scurta noastră viață pământească trebuie să știm să-i bucurăm pe cei dragi, să le aducem măcar puțină fericire și să devenim, astfel, mai fericiți și noi înșine. Un factor important care ne ajută să purtăm responsabilitatea pentru apropiații noștri este gândul că legătura căsătoriei este veșnică și de nedesfăcut. Că ne-am ales jumătatea o dată pentru toată viața, ne amintește mereu verigheta, fiindcă inelul, cu forma sa de cerc, este simbolul căsătoriei veșnice. În timpul slujbei cununiei, mirele și mireasa înconjoară de trei ori masa cu Sfânta Evanghelie tot în chipul unui cerc, fără început și fără sfârșit. Desigur că în această lume a „relațiilor de unică folosință”, gândul la veșnicie li se pare multora învechit, dar numai o asemenea perspectivă asupra familiei și căsniciei poate ajuta familia să supraviețuiască într-o lume plină de păcat și de tentații, permițându-le soților să construiască o relație autentică. Hotărâți să rămână credincioși unul altuia și să fie răspunzători unul pentru altul, soțul și soția se vor putea înfrâna nu doar de la adulter, ci și de la privirile și discuțiile necuviincioase. Omul care se căsătorește nu trebuie să-și lase loc de cale-întoarsă, „portite de evadare”. Atunci când oamenii știu că legătura căsătoriei este o legătură veșnică, se străduiesc să-și depășească slăbiciunile, să se smerească, să caute compromisul, nu să năzuiască din răspuțeri să-l remodeleze pe celălalt. În perioadele dificile ale vieții de familie, atunci când este mare tentația de a începe să ne plângem de soarta amară și a ne căina „tineretea pierdută”, este foarte util să ne amintim că ne-am ales singuri jumătatea, așadar acum trebuie să ne supărăm numai pe noi înșine și să ne asumăm responsabilitatea pentru alegerea făcută. Fericit cel ce-și stăpânește vorba și gândul știe să și-l țină-n frâu! Și familistul este pur și simplu dator să învețe să-și stăpânească vorbele și gândurile, ca să nu-l poarte unde nu trebuie, căci de pe urma gândurilor noastre păcatoase, a vorbelor grosolane, tăioase, necugetate, suferim nu numai noi înșine, ci suferă și cei care ne sunt dragi. Căsătoria dintre mire și mireasă este o încununare a iubirii lor. Această iubire este simbolizată prin inelele ce se pun în mâinile mirilor și prin cununile ce se așează pe capetele lor. De aceea, înainte de a spune DA, trebuie să cântărim bine toate aspectele unei căsătorii și ale vieții în familie. Altfel, regretele nu vor întârzia să apară. Dacă nu există iubire, familia va deveni un chin al sclaviei. Familia creștină nu este o înțelegere reciprocă între cei doi miri. Ea este ceva mult mai tainic. Legătura dintre cei doi miri este asemenea legăturii dintre Iisus Hristos și Biserică.

SFINȚII MUCENICI ADRIAN ȘI NATALIA

Sfinții Adrian și Natalia au demonstrat că dragostea trece de trup, de sânge, de durere și de lacrimi. O dragoste sfințită în marea dragoste a Răstignitului Hristos. O familie la început de drum, căci sinaxarul ne relatează că Adrian avea doar 28 de ani. Căsătorit cu Natalia, trăiau împreună fericiți în Nicomidia, o cetate din Asia Mică, actuala Turcie. Pacea le-a fost tulburată atunci când în oraș a ajuns ordinul împăratului roman Maximian: „Creștinii să fie arestați!” Mulți au scăpat, însă 23 de tineri au fost prinși și aruncați în temniță. Văzând suferința acestora, tânărul Adrian, funcționar al statului, a fost impresionat de tăria credinței lor: „Pentru ce, fraților, răbdați aceste grele chinuri?”

Răspunzând, ei ziseră: „Pentru ca să dobândim bunătățile cele ce sunt găsite de la Dumnezeu, celor ce pățimesc pentru Dânsul”. Acestea auzindu-le fericitul Adrian, umilindu-se din dumnezeiescul Dar, a

zis soldaților să-i scrie și numele lui cu creștinii, că bucuros moare și el cu dânsii. Deci, scriindu-l aceia și pe dânsul, îl băgară în fiare și la închisoare. Închis de bunăvoie, Adrian a fost căutat și găsit de către soția sa, Natalia. Într-o logică firească a omului contemporan, soția ar fi trebuit să îl convingă să renunțe la ideea „nebunească”. Își doreau, poate, un copil, aveau împreună multe planuri de viață. Acest lucru aflându-l Natalia, fiind înștiințată că pentru Hristos l-au pus în legături și în temniță, îmbrăcându-se în haine luminoase a alergat la temniță. Și, intrând înăuntru, îl învăța să stea neclintit la chinuri, și ruga pe sfinții cei ce erau împreună legați să se roage pentru el. Natalia era creștină, așa se explică faptul că l-a încurajat spre mucenicie. Cu lacrimi în ochi și cu inima sfâșiată a privit cum, alături de cei 23 de tineri creștini, a primit cununa martiriului și soțul ei, Adrian. La sfârșitul zilei, dimpreună cu puținii creștini rămași în Nicomidia, Natalia a început să strângă moaștele sfinților. Din rânduiala lui Dumnezeu, sfânta și-a dat duhul, fiind îngropată lângă moaștele mucenicești din Nicomidia. Sfinții Adrian și Natalia reprezintă o icoană a provocărilor familiei creștine contemporane. În așa-numita societate dezvoltată sau post-industrială, familia trece astăzi prin mari schimbări. Însuși tabloul familiei tradiționale, în care tatăl, mama și copiii aveau roluri bine stabilite este astăzi repictat. Problemele spirituale, sociale și economice, șomajul și dificultatea de încadrare pe piața muncii, televizorul, telenovelele, știrile despre VIP-uri, toate au lăsat și lasă răni adânci în trupul familiei. Ce este familia? Este legătura dintre bărbat și femeie, binecuvântată de Dumnezeu în Taina Sfintei Cununii. Iubirea sfințită pe altarul familiei se înveșnicește, după cum au demonstrat cu prețel vieții, această familie de mucenici, Adrian și Natalia.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 26 august	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 28 august	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 29 august	07:00-	Utrerenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Pomenirea celor adormiți
	17:00	Vecernie
Duminică 30 august	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie

Luând de la săraci, furi de la Hristos

Un om foarte bogat se hotărâse să dea în fiecare lună o parte din câștigul său săracilor. O rugase pe soția sa să împartă banii pe la familiile sărace din satul în care trăiau. Dar, la un moment dat, soția sa s-a gândit că ar fi mai bine să îl ajute cu bani pe fratele ei mai mare, care avea de plătit rate la bancă pentru noua sa mașină. Și, pe ascuns, a început să îi dea bani în fiecare lună. Dar, din acel moment, fratele ei a început să sărăcească. La serviciu l-au mutat într-un post secundar și i-au micșorat salariul. Când s-a dus să se spovedească, femeia i-a spus părintelui că luase din banii pe care trebuia să îi dea la săraci pentru a-și ajuta fratele:

– Dar, cu cât iau mai mult, cu atât fratelui meu îi este mai greu.

Părintele i-a spus:

– Nu faci bine ce faci. Nu îți dai seama că, luând de la săraci, furi de la Hristos? Să faci altfel. Să îl rogi de-acum să te ajute el cu bani, în fiecare lună. Până acoperi paguba pe care le-ai făcut-o săracilor.

Femeia a făcut așa. La început, fratele ei nu s-a învoit să îi dea bani. Dar, la insistențele ei, a acceptat. Imediat după aceea a fost numit din nou în postul pe care îl avusese inițial. După ce i-a dat surorii sale suma cuvenită, ea l-a întrebat:

– Mai ai nevoie să te ajut cu bani?

– Nu, și chiar dacă aș avea, nu mai iau din banii pentru săraci. Cum am luat, toate necazurile s-au abătut asupra mea. De acum voi contribui eu la banii pe care îi dați voi celor necăjiți. Căci de când am început să dau la săraci, mult mai bine mi-a fost.

Tu decizi ce alegi

Odată călătoreau trei femei pe un câmp și deodată văd înaintea lor, într-o groapă, o femeie ce căzuse acolo. Spre surprinderea lor, și-au dat seama că pe acea femeie o cheamă Fericire. Atunci prima femeie îi spune:

– Fericirea mea, vreau să mă faci frumoasă!

Îndată s-a transformat într-o femeie frumoasă și, fericită, a plecat. A doua femeie s-a adresat Fericirii și i-a spus:

– Vreau să devin bogată.

Îndată a apărut înaintea ei un sac plin cu aur și diamante, pe care femeia l-a înșfăcat și a plecat. A treia femeie aștepta tăcută. Fericirea, din acea groapă în care se găsea, i-a strigat:

– Spune și tu ce vrei să-ți dau?

A treia femeie s-a plecat, a întins mâna ei și i-a spus:

– Dă-mi mâna ta!

Și îndată a scos-o pe Fericire din groapă. Apoi și-a continuat drumul... Dar Fericirea a zămbit și a urmat-o oriunde mergea...

Adevărata fericire nu constă în demnități sau odihna trupului. Adevărata fericire este virtutea. Cei ce luptă pentru a dobândi virtuțile și pun în practică poruncile lui Dumnezeu sunt cu adevărat fericiți. A fi fericit înseamnă a-l face fericit pe celălalt.

